

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 99

číslo: 22

2. června 2019

Cena: 8 Kč

Příběh Basilejského koncilu znovu v Nuslích

K opětné prezentaci došlo v nuselském sboru naší církve dne 19. května po dvou úspěšných reprízách. Původní předloha zpracovaná br. Davidem Hronem, dále vytvořené loutky zpodobňující účastníky koncilu i scénické a režijní zpracování br. Martinem Čihákem, zůstávají nezměněny. Po předchozích zkušenostech spočívá současná úprava v rozšíření o sbor táborských husitů se zpěvy a o některé doplněné texty. V novém nastudování se projeví výraznější slovní projevy amatérských herců. Lepší orientaci pro návštěvníky v historických událostech umožňuje vtipně připravený písemný program uvádějící i příčiny vedoucí k Basilejskému koncilu.

pozval do Basileje. Čeští husité na tomto jednání vysvětlovali a obhajovali čtyři pražské artikuly, zatímco katoličtí představitelé oponovali a trvali na svých dogmatech. Kardinál Giuliano Cesarini nakonec dojednal smír, který později vyústil k přijetí Basilejských kompaktát. Herci představující oba zúčastněné tábory vedou břitké dialogy, přesvědčivě zvládají ostrá jednání a naplnění emocemi s elánem obhajují své názory nejen slovními bitkami, ale i vtipnými gagy a sněhovými koulemi. K aktualizaci hry pro současného diváka vtipně dopomáhá hlasatelka Basilea TV / kolportérka Českého zápasu. Amatérští herci z řad naší církve

Děj této divadelní hry se zabývá tou částí koncilu, na které došlo pro české dějiny k důležitému jednání českých husitů se zástupci tehdejší evropské katolické reprezentace o vztazích husitského učení k učení obecné církve. K posunu předchozích zdoluhavých jednání přispěla neúspěšná křížová výprava do husitských Čech v r. 1431, kdy po bitvě u Domažlic se katolický kardinál Cesarini zachránil útekem, avšak se ztrátou svého kardinálského klobouku. Tak dospěl k názoru, že s husity je třeba jednat, a proto je

dokázali se studentskou rozverností zatáhnout diváka do historických událostí, poukázat na obdivuhodnou statečnost našich předků a nenásilně poučit o důležitosti setrvat na poznání pravdy i při hledání společných východisek.

Hra je tedy stále živá i příkladná pro současného diváka, a proto zřejmě najde své příznivce také na dalších setkáních nejen v naší církvi.

Svůj názor s využitím podkladů od autorů po zhlédnutí hry sepsal

Čestmír Jan Holeček

Další rok Ekumenické akademie

Vedle známější Křesťanské akademie, jejímž prezidentem je od jejího založení Tomáš Halík, působí i menší Ekumenická akademie, která měla v těchto dnech výroční členskou konferenci. Není ekumenická v tom smyslu, že by hledala shodu ve formulacích víry nebo dokonce organizační sjednocení křesťanských církví. Spojuje lidi z širokého názorového spektra. Jejimi členskými organizacemi jsou tři klasické křesťanské církve, československá husitská, pravoslavná a starokatolická, a dále anthroposofii Ru-

dolfa Steinera volně inspirovaná Obec křesťanů a Náboženská společnost českých unitářů s jistými prvky křesťanství zejména v etické oblasti. Tě. neaktivní členskou organizací je rovněž spolek Unie katolických žen. Několik členských organizací má akademie v Německu a Rakousku. Asi tři desítky individuálních členů pocházejí z různého církevního zázemí nebo žádné nemají. EA se věnuje společně občanské angažovanosti křesťanů ve spolupráci s osobnostmi a organizacemi ze sekulární, občan-

Pokračování na str. 4

Kurz varhaníků a zpěváků 2019

V tomto kalendářním roce 2019 vstupujeme do druhého čtvrtstoletí pořádání již tradičního vzdělávacího hudebního kurzu naší církve, který v pořadí jako XXVI. se uskuteční ve dnech 12. 8. - 20. 8. v Jablonci nad Nisou. S pomocí sestry farářky Miroslavy Mlýnkové se podařilo zajistit ubytování i stravování a také nácvik varhanní hry na kůrech jabloneckých kostelů. Veřejný koncert účastníků kurzu se koná ve Sboru Dr. Karla Farského v Jablonci nad Nisou v neděli 18. 8. 2019 v 19 hodin.

O konání kurzu byl informován jak místní tisk, tak i kulturní instituce včetně Městského informačního centra, které pořádání hudebního kurzu uvítaly a označí náš pobyt jako dny jabloneckých varhan. Kurz je určen jak začátečníkům, tak pokročilým hudebníkům, kteří se budou vzdělávat v doprovodu Liturgie i písní Zpěvníku ČČSH, bude možno cvičit na místní královské nástroje individuálně i ve skupinkách, do programu je začleněna hlasová výchova, sborový zpěv, nezapomíná se také na bohoslužby a pobožnosti, při kterých se střídají ve varhanním doprovodu jednotliví účastníci kurzu. Nebude chybět tradiční biblická večere a také poznávací výlet. Vzhledem k místním cenovým poměrům je stanovena výše kurzovného o něco výše na 3 500,-Kč - v tom zahrnuto ubytování a stravování, příp. jiné výlohy jako kopírování a drobný spotřební materiál. Počítáme také s finanční podporou z našich diecézí jako v minulých ročnících, za niž předem děkujeme. Sraz účastníků bude v pondělí 12. 8. odpoledne /do 17. hodiny/ na naší faře na adrese Podhorská 11. Prosim, aby se zájemci hlásili vedoucímu kurzu do 30. 6. 2019 na mailovou adresu: nocsh.kov@seznam.cz.

Vždy se radujeme z toho, když přicházejí noví muzikanti, kteří se pak začleňují do práce v náboženských obcích naší církve jako varhaníci, sbormistři i zpěváci.

Čtenáře Českého zápasu upozorňuji také na fakt, že v letošním roce za mého řízení bude zpívat pěvecký sbor účastníků kurzu varhaníků a zpěváků - stálých i minulých - při slavnostní bohoslužbě 6. 7. 2019 v 15 hodin v Betlémské kapli v Praze k uctění Husovy památky. V pátek 5. 7. sbor účastníků kurzu varhaníků a zpěváků vystoupí rovněž v rámci Festivalu duchovní hudby v chrámu sv. Mikuláše v Praze, jehož začátek je stanoven na 16. hodinu. Na radostné hudební setkání se těší

Zdeněk Kovalčík,
vedoucí kurzu a celocírkevní kantor

Královéhradecká diecéze a liberecký vikariát Církve československé husitské srdečně zve na

slavnostní bohoslužby

konané u příležitosti vzpomínky prvního patriarchy Církve československé husitské ThDr. Karla Farského
středa 12. června 2019 od 17.00 hodin
lesní kaple Dr. Karla Farského ve Škodějově

KRÁLOVÉHRADECKÁ DIECÉZE
Církve československé husitské

Vidět dál do budoucna

Dámy a pánové, vážení přítomní, děkuji vám za pozvání a za čest, které se mi dostává tím, že k vám mohu promluvit. Zopakují zde několik myšlenek, o nichž přemýšlím a mluvím celý život, protože ode mne nelze očekávat, že ve svých téměř sedmdesáti letech začnu říkat něco jiného.

Položím-li si otázku, co bych od vás, mladých perspektivních manažerů, kteří budou brzy řídit hospodářství svých zemí, očekával, pak bych byl rád, kdybyste si přestali plést ekonomiku s účetnictvím. Je totiž bezpočet zisků a ztrát, které nelze zjistit sebelepším účetním systémem.

Bohužel v dnešním globálním světě – a my to jako ve vypouklém zrcadle vidíme v naší postkomunistické zemi možná víc než leckde jinde – jsou nepřímé, dlouhodobé, nespočítatelné, účetním nepřístupné zisky a ztráty opomíjeny, ba posmívány. A to nevede k dobrým koncům. Stačí, abyste vyšli z tohoto krásného secesního prostoru, a co uvidíte: fasádu starého domu, za níž není nic, a v tom nic vzniká další z mnoha pražských chrámů konzumu. Je v tom, podle mne, symbol: fasáda je pro kolemjdoucího turistu zachována, magická Praha zůstává magickou Prahou, jako taková přináší účetní, spočítatelný zisk, a za fasádou chrám konzumu, v němž si někdo ani neu-

vědomí, že dům je něco jiného než fasáda. Takových příkladů bych mohl uvést hodně.

Existuje společnost, která v severních Čechách těží uhlí. Dělá to sofistikovaně, chytře, snaží se těžit i šetrně; nic proti ní nemám. Ale zároveň se ptám, proč to dělá. Kde jsou patnáct let staré sliby, že když dostavíme Temelín a zmodernizujeme Dukovany, nebudeme muset ničit severní Čechy. Dnes nejen že rozšiřujeme atomové elektrárny, ale současně veselé dál dolujeme uhlí a proměňujeme severní Čechy v měsíční krajinu.

Uhlí vznikalo miliony let. Proč musí být všechno vytěženo za pár let, když za pár desetiletí možná budeme mít technologii, která přinese jednou tolik energie, než kolik z něj získáváme dnes? Proč? Pro spočítatelný zisk. Zisk nespočítatelný, který bychom měli z toho, že bychom nechali dalších pár desetiletí uhlí dřímát, žádný účetní nespočítá, stejně jako nespočítá ztrátu ze zničení kusu naší vlasti.

Nebo jiná věc. Naše města obklíčily zvláštní zóny – není pro to asi jiné pojmenování než zóna -, zóny velikých rozcapených jednopodlažních továrních hal, zóny supermarketů a podivných sídlišť, hrajících si na vilky, ale ve skutečnosti zcela anonymních, zóny ohromných sklado-

vacích ploch a parkovišť a mezi tím vším step, step a step. Není to ani pole, ani louka, lesy, vesnice či město. Je to jakési postmoderní nic. Supermarkety sice představují nekončnou pestrobarevnost nabídky, ale kdo je pravidelně navštěvuje, záhy zjistí, že je to pestrobarevnost pouze předstíraná. Jediný originální výrobek, pro který jste chodili do speciálního obchodu, tam nenaleznete. Supermarkety jsou praktické, potřebujete-li koště a pomazánku, protože obojí koupíte na jednom místě. Zároveň jsou ale nesmírně podezřelé, neboť likvidují přirozenou strukturu a síť společenského života, v níž malé tradiční obchůdky hrály roli sociálních center, lidé se znali, potkávali se, nebyl to pouhý anonymní nákup. Všude, kde existují obhlédnutelná lidská společenství a komunikace mezi lidmi, fungují i sebekontrolní mechanismy společnosti a nekvete tolik kriminalita. Lidé, kteří se navzájem vidí, si k sobě nedovolí tolik, jako si dovolu- jí v totálně anonymizovaném prostředí.

Jak víte, nedávno padaly v Čechách střechy. Slyšel ale někdo z vás, že by spadla střecha starého zámku či kostela? Nikoli. Padaly nové střechy. Střechy chrámů konzumu, vystavěné právě jen na spočítatelném, účetně doložitelném zisku. A účetně doložitelné je to, že méně důkladná střecha je levnější než důkladná. Střecha, která počítá s velkými sněhy jen jednou za sto let, se nevyplatí. Přesto ale velké sněhy jednou přijdou. A totéž platí o povodních. Což to není varování?

Existují celé lobby: betonová, skleněná a jiné, které nenápadně pronikají do struktur, které rozhodují o tváři našich měst, našeho osídlení a tam prosazují určitý typ staveb, které posléze naši zemi odnímají její originální tvář. Slyšíme sice mnoho řečí o národní identitě a o národní svébytnosti, ale sami si tuto identitu ničíme, prodáváme ji a rozměňujeme tím, že si vymýšlíme průmyslové zóny nabízející se prostitučním způsobem kolemjdoucímu bohatému cizinci, aby tam cosi vybudoval, a ještě mu zaplatíme investiční pobídkou. Investor tam sice něco jednopodlažního vybuduje, ale do pěti let se odstěhuje například do Pákistánu, kde využije levnější pracovní sílu. Nám zůstane vyhlodaný kus země jako dědictví naší krátkozrakosti, doklad toho, že jsme manažeri či ekonomové, jejichž práce spočívá v pouhém účetnictví a spočítatelném zisku. Není to ovšem žádná česká specialita. Je to pouze český typ reflexe globálního vývoje. Jde mi mráz po zádech, když znovu a znovu čtu, že hlavním cílem Evropské unie je dohnat a předejít Spojené státy. To je nicotný cíl. Nepomlouvám tady Evropskou unii za jejími zády, neboť jsem to říkal i před panem Barrosem, předsedou Evropské komise. Tak unikátní, historicky důležitý politický proces, jakým je evropské sjednocování, plive sám sobě do tváře, vyhlašuje-li, že jeho hlavním cílem je předstíraný růst a růst tohoto růstu a množování množování. Dohnat a předejít Spojené státy chtěl už Sovětský svaz za Chruščova. V čem dohnat a pře-

dehnat? V množství, v kvantitě? Chceme vyrábět ještě víc lahvi z umělé hmoty, a když jejich obsah vypijeme, ani nevíme, kam s nimi, a pokoutně je vyvážíme do jiných zemí?

Jakoby opět ony těžko postižitelné, kvalitativní stránky či aspekty životy nebyly brány v potaz. Jakoby byly lehce vysmívány tím, že jsou obratně přesouvány na skupinky ekologů a zelených, tedy jakýchsi podivnů, kteří bazírují na nepočítatelném a jimž stačí zřídít ministerstvo a respektovat pár jejich poslanců v parlamentu, čímž se vše vyřeší. Nevyřeší se. Jde o to jinak myslet.

Osobně například nechápu, proč je českým, evropským i světovým ideálem výroba stále většího počtu automobilů, který předpokládá stavbu dalších silnic a dálnic, a tím opět nezvratně ničení naší země. Jsme snad šťastnější, veselejší, spokojenější? Vůbec ne. Jsme neklidní, uštvání, utrápění, pořád odněkud někam pospícháme. A nad tím je třeba se zamýšlet.

Vážení přátelé, na závěr bych rád řekl, že vůbec nejsem pesimista a kdo si vyložil má slova jako výraz skepse, velmi se mylí. Jsem optimista, protože věřím ve vás, v mladší generaci, schopnou vidět dál do budoucna, za úzký soudobý horizont, uvědomovat si dlouhodobé dosahy ekonomického počínání a to, že některé zisky a ztráty jsou účetně nepolapitelné, ale o to důležitější pro nás i pro budoucí generace.

Projev Václava Havla na konferenci SEYS 22. 2. 2006

Alois Volkman: Stopy co doby tropí

Co vidět není

Že neviditelná ruka trhu vyřeší ochranu přírody měly by vzít na vědomí národy - tvrdí náš přední ekonom.

Tedy jenom On!

Jenže každý trhovec ví že tržní ocenění nelze stanovit u ničeho co vidět není.

Nad Písmem

Sláva, jakou nedává svět

Jan 17,20-26

Z kazatelského plánu

6. neděle po Velikonocích

Hospodine, slyš můj hlas, když volám. Mé srdce si opakuje tvoji výzvu: Hleďte mou tvář. Hospodine, tvář tvou hledám. Svoji tvář přede mnou neukrývej. Aleluja!

(Žalm 27,7.8.9)

První čtení: Skutky 16,16-34

Tužby velikonoční:

2. Aby oslavený Pán provázal naši církev znameními své spásné moci, modleme se k Hospodinu.
3. Abychom svoji lásku k Ježíši Kristu osvědčovali láskou k bližnímu, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Nebeský Otče, pomoz nám, abychom tvůj svatý zákon obětavě plnili a tvé božské vznešenosti s čistým srdcem sloužili! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: Zjevení 22,12-14.16-17.20-21

Evangelium: Jan 17,20-26

Verše k obětování: Žalm 68,20-21

Verše k požehnání: Jan 15,26; 16,14

Modlitba k požehnání:

Nebeský Otče, tvůj požehnaný Syn, velekněz nové smlouvy, vstoupil do nebeské svatyně, kde se bez přestání za nás přimlouvá. Dej, ať posvěcení přijímáním jeho těla a krve prospíváme ve víře a bez ustání vyzýváme svaté jméno Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 24, 44, 127, 148, 176, 288, 294, 303

Slávu, kterou jsi mi dal, dal jsem jim, aby byli jedno, jako my jsme jedno.

(Jan 17,22)

Vážené sestry, vážení bratři, celá sedmnáctá kapitola Janova evangelia zachycuje Ježíšovo důvěrné obrácení k Bohu Otci v takzvané velekněžské modlitbě. Jeho úvodní slova „Otče, již se naplnila hodina“ jasně upozorňují na závěr jeho veřejného působení. Nastává tak zlom jak v Ježíšově životě, tak v situaci jeho učedníků a modlitbu můžeme chápat i jako určitou rekapitulaci před bližícím se koncem. Rozpoznáváme v ní trojí strukturu – Ježíš se nejprve modlí za sebe, následně za své učedníky a třetí část, kterou se nyní zabýváme, je modlitbou za ty, kteří v něho uvěří skrze slovo jeho učedníků. Mohli bychom tedy říci, že se modlí za církev nebo, univerzálněji chápáno, za celý svět.

Z bohatosti obsahu se pojďme pozorněji zaměřit na pojem slávy, který Ježíš mnohokrát ve své modlitbě používá. Co si pod slovem sláva vlastně představí dnešní člověk? Piši tento text v době probíhajícího mistrovství světa v ledním hokeji, které se odehrává na Slovensku. Když se na utkání našich

hokejistů s Norskem objevil Jaromír Jágr, celá hala mu nadšeně aplaudovala. Disponuje veřejnou slávou za své sportovní výkony. Za slavně tedy považujeme lidi známé ve veřejném prostoru, kteří vynikají a jsou respektováni kvůli svému talentu či úspěchům. Když se zeptáte žáků na základní škole, kdo je pro ně slavný, jistě mnoho z nich uvede nějakého „youtubera“, tedy tvůrce videí, který komentuje počítačové hry, módu nebo zaznamenává svůj každodenní život. Závisí tedy i na našem osobním pohledu a preferencích, koho označíme za slavného. Nicméně jedno je jisté – Ježíš o takovém druhu slávy nehovoří.

Co tedy znamená sláva v kontextu Ježíšovy modlitby? Sláva, o kterou Otce nejprve prosí pro sebe: „oslav svého Syna“, nemá co dělat s veřejnou známostí, které mnohé celebrity podřizují své životy. Sláva plyne

z jednoty s Otcem, resp. jeho vůlí, kterou Ježíš plnil a v poslušnosti naplnil. Jeho sláva je spjata s jeho dílem, které v posledku znamenalo podstoupit utrpení a smrt. I to přijímá jako nevyhnutelnou součást pohybu k Otci a moment kříže je tak zároveň momentem slávy. Pak možná lépe chápeme, že tento druh slávy není atraktivním a mediálně vděčným stavem, ke kterému by lidé vzhlíželi a orientovali k němu své životy. Není to cesta popularity ale naopak kenozé, vyprázdnění a vydání se Bohu, neboť tato sláva může být jen od něj. My jí máme dát ve svých životech průchod a nebránit jí.

Máme tedy zvěstovat a zjevovat světu slávu, která nenesé pomíjivou slávu tohoto světa, ale slávu pramenící z vědomí lásky nebeského Otce k nám a z naší naprosté důvěry k němu, jakožto naší odpovědi. Kéž nám v tom Pán pomáhá a vede nás. Amen.

Vladimír Volráb

**Ježíši Kriste, náš Pane a bratře,
prosíme, dej nám zamilovat si tvoji slávu, kterou máš od Otce.
Ať po ní ve svých životech toužíme,
abychom naší poslušností jeho vůli ho oslavili v našich životech.
Amen.**

Můžete si přečíst

Kristus vprostřed nás

Vladimír Hraba, *Kristus vprostřed nás. Výklad liturgie a malá liturgika Církve československé husitské, Královéhradecká diecéze Církve československé husitské, Hradec Králové 2018.*

Nakladatelství, které vzniklo jako součást královéhradecké diecéze CČSH, se dnes podílí asi rozhodujícím způsobem na intelektuálním životě církve. Nejenom však odbornými publikacemi z teologie, jako například mnohé studie Martina Chadimy, ale i drobnou teologickou a liturgickou prací pro každodenní život církve.

Publikace Vladimíra Hrabu, v tomto ohledu zásadní pro celou církev, patří sice do odborné části, bude mít však dopad na život liturgický, který je ústředním kamenem života církve. Zde patří poznamenat důležitou věc. Teologický život církve, byť je jeho jediným a nesporným základem teologická fakulta, vyrůstá zvnitřku církve

a nikoliv naopak. Bratr Vladimír Hraba se tak řadí do linie Jindřicha Mánka, Aloise Spisara, kteří svůj odborný život začínali na farách a nikoliv na teologické fakultě a v církevních úřadech. Právě teologická fakulta by tak měla sáhnout pro uplatnění v oblasti praktické teologie a liturgiky po osobnostech, jako je bratr Vladimír, neboť teologie, která je živá, vyrůstá zdola, z života církevního společenství formovaného tradicí.

Ve výchozím tvrzení je zde liturgie chápána jako živé dílo, proces, dění, ve kterém se setkávají Bůh a člověk (s. 13). Pohled na liturgickou tradici, ať starocírkevní, husitskou, či církve československé dnes je tak brán z hlediska Božího nakládání s přítomně existujícím člověkem.

Základem eucharistické spirituality je pak víra, že Kristus je přítomen své církvi i ve svátostech a liturgických úkonech (s. 19).

Vladimír Hraba se ve své knize pohybuje v několika rovinách. První je časová rovina, kde je nejprve zcela rozhodně brán zřetel na současnou

situaci církve a nutnost její neustálé obnovy, což znamená především i spojujícího liturgického života. Dále pak rovina církevní historie a života, především starocírkevního, kde bratr Vladimír s velkou erudicí dokumentuje nejenom vývoj jednot-

livých liturgických prvků, ale především jejich oživující sílu pro současnou církev. Zasloučeně čtenáře seznamuje s řeckým i latinským pojmoslovím. Ústřední zřetel klade na liturgii naší církve. Pečlivě dokumentuje její vývoj, teologické zakotvení u jednotlivých učitelů naší církve. Porovnává i rozdíly a shody s římskokatolickou mší. Rozebírá podobu liturgického prostoru, náčiní. Podrobně se věnuje jednotlivým modlitbám, liturgickým gestům.

V celé knize ale jako rozhodující vidím tu první časovou rovinu, spjatou s přítomností. I když se samozřejmě jedná o dějinný výklad liturgie, obnova přítomného církevního života bez obnovy života liturgického není možná. Kniha bratra faráře Vladimíra Hrabu je v současné době nejucelnější a nejlepší prací z liturgiky, jaká v naší vlastní církvi doposud vyšla. **J. R.**

Tuto a další publikace královéhradecké diecéze lze zakoupit v sekretariátu DR v Hradci Králové nebo v prodejně Blahoslav.

Poutník Božím humorem

JINDRA, Martin (ed.): *Poutník Božím humorem. Sborník věnovaný 90. výročí narození emeritního patriarchy Církve československé husitské Josefa Špaka. CČSH v edici Blahoslav, Praha 2019, s. 120.*

K nedožitému jubileu faráře a emeritního patriarchy Josefa Špaka vydala naše církev sborník nesoucí název Poutník Božím humorem. Na 120 stranách si můžete přečíst podrobný životopis J. Špaka, který sestavil jeho syn Josef Špak ml. společně s editorem sborníku Martinem Jindrou.

Posilu a inspiraci lze čerpat z mnoha vzpomínek a svědectví přátel a bratří a sester z naší církve. Modlitby, kázání a duchovní zamyšlení Josefa Špaka nám dají nahlédnout do nitra jeho víry, potěšit se můžeme četnými fotografiemi a kresbami od Jany Wienerové. Sborník, jenž je opatřen úvodním slovem jedné z iniciátorek jeho vydání Jany Špakové a doslovem Filipa M. Štojdla, je možné zakoupit v prodejně Blahoslav.

Slavnostně bude představen po svatodušní hudební bohoslužbě 10. června 2019, která se koná od 16 hodin v chrámu sv. Mikuláše na Starém Městě v Praze. Při bohoslužbě, kterou povede br. patriarcha Tomáš Butta, bude zpívat sbor Camera Chabra z Prahy Dolních Chaběr pod vedením celocírkevního kantora br. Zdeňka Kovalčíka, jenž knihu doplnil kapitolou Josef Špak a hudba. Sbor posílí i několik účastníků každoročního kurzu varhaníků.

red

Masarykovo okénko

Tomáš Garrigue Masaryk, páter Satora...

Pater František Serafinský Satora, rodák z Traplic u Uherského Hradiště. Vysoký, statný kněz nejenom malým Tomášem milovaný a obdivovaný, ale dle jeho slov i rozpolcený, typický Slovák, který někdy byl zrovna fanatic, a jindy se zdálo, že se trápí pochybnostmi. Tak jako Masaryk pocházel z chudé rodiny. Jeho otec Ignác byl kovářem. Po studiích v Olomouci a v Brně byl r. 1853 vysvěcen na kněze. Působil v Mutěnicích, pak sloužil jako kaplan v Čejkovicích. Neučným sedlákům pomáhal psát německé příписy na úřady, půjčoval knihy, učil na faře děti farníků. A byl to on, kdo do katolicky hluboce ponořené zbožné duše malého Tomáše zasel zrnko pochybností. V Hovorech Masaryk řekl Karlu Čapkoví: „...začal jsem se dívat na kněze kritičtěji...rozvednivalo se mi, mezi náboženstvím a církví je rozdíl...ale nikdy jsem o Bohu nepochyboval, vždycky jsem byl optimistou...“

Pater Satora uváděl malého Tomáše do studia jazyků, zejména latiny a francouzštiny. Přípravil Tomáše ke zkoušce do 2. třídy gymnázia ve Strážnici. Když Masaryk postoupil na studia do Brna a do Vídně ze svých skromných prostředků jej finančně podporoval. Pravda, jako kněz občas prudký František Satora nešetřil pohlavky, zejména v kostele, ale jinak byl Tomášovi bytostí takřka nadpozemskou. Na mši přicházel v bílém ornátu, ministrant Tomáš v rudé komži s bílou krajkovou rochetou a bílým límcem. V ruce držel misál v ruce a zvoncem visícím u vchodu oznamoval zahájení mše. Tomáš zvonil i ve chvíli, kdy kněz pozdvíhal hostii a posléze kalich, aby „proměnil“ chléb a víno v nejsvětější tělo a krev Ježíše Krista. Kaplan Satora byl charismatickým kazatelem, jeho slova byla výmluvná, zdrcující i znepokojující prosté duše věřících. Zejména když hovořil o hrůzách pekelných. Kaplan se neváhal pustit i do bohovrahů, židů! Bůh suď, zdali se tak nedálo i pod vlivem alko-

holu, který si Satora hojně dopřával. Malý ministrant Tomáš asistoval knězi i při křtu či při pohřbu. A tak jako jiní ministranti i on dostával za své služby Pánu Bohu čtyrák nebo krejcar. Masaryk nikdy nezapomněl na to, jak doprovázel pátera Satoru do Podvorova k umírající ženě. Tomáš nesl brašnu se svatými oleji, svícemi a krucifixem. Kaplan s vážností hodné jeho úřadu potíral umírající skráně a líce, aby ulehčil odchodu její duše do náruče Boží. Snad by u Tomáše došlo rozhodnutí stát se knězem. Ale jeho vzor a učitel Satora vnesl mu do duše neklid. Mladá žena rektora Mráčka porodila dítě a na tvářích věřících se objevovalo pohoršení i úsměšky, neboť otcem měl být právě Satora. Ten s kazatelny pronesl dlouhé a zneklidňující kázání, v němž hovořil o tom, že i kněz je podroben hříchu. A lid si má vzít příklad z Krista, nikoliv z hříšného sluhy Božího. Věřící nepřesvědčil. Zdravili jej, klaněli se mu, ale za zády jej pomlouvali. Tady se zrodil Masarykův hluboký odpor k přetváře, falši, pokrytectví. Přesto Tomáš na kaplana nezanevřel. Naopak. A Satora mu pomáhal, jak mohl. Když se patnáctiletý Tomáš stal podučitelem v Čejkovicích, neváhal učit děti „novotám“. Slunce prý stojí a Země se otáčí kolem něj. Pobouřené matky malých žáčků si šly stěžovat děkanovi, ten pohrozil Tomášovi zákazem vyučování. Satora vše urovnal. Vztah s představenými však pater Satora srovnat neuměl. Přesouvali jej neustále. Hovorany, Kobylí, Prušánky, Němčice, Uhečice, Bořetice či Velké Pavlovice. Kdysi horlivý kazatel zahořkl, zavřel se do svých úzkostí a občasných výbuchů vzteku. A hodně pil.

František Serafinský Satora zemřel jako zlomený člověk dne 16. února 1885 ve věku padesáti devíti let. Pro Masaryka smutná, ale neocenitelná zkušenost. Tak nedemokratická organizace, církev, láme charakter a ničí nadané kněze.

Martin Chadima ☺

Praha ve službách červeného kříže

Zveme do muzea hlavního města Prahy na venkovní výstavu Praha ve službách Československého červeného kříže.

Jedním z kulatých jubileí, která si připomínáme v tomto roce, je i 100. výročí založení Československého červeného kříže - organizace, která v novodobé historii českých zemí představuje jednu z nejvýznamnějších v oblasti humanitární, lékařské a charitativní činnosti. Její historické kořeny přitom sahají až do r. 1863, kdy byl v Ženevě z podnětu švýcarského aktivisty H. Dunanta ustaven Mezinárodní výbor Červeného kříže, k němuž se po prohrané válce s Pruskem v r. 1866 přidalo i Rakousko. O dva roky později se na našem území zformoval Vlastenecký zemský spolek pomocný pro království české, který v různých obměnách působil až do listopadu 1918.

Dne 6. února 1919 přijal Tomáš G. Masaryk návrh na ustavení Společnosti Československého červeného kříže a do čela jmenoval na základě doporučení přípravného výboru svou dceru Alici Masarykovou. V prvních letech svého působení se Československý červený kříž soustředil především na zmírnění dopadů první světové války, zejm. na prevenci před šířením epidemických onemocnění a humanitární pomoc potřebným. Pozornost věnoval i systematické přípravě ošetřovatelek, budování zdravotnických zařízení a poraden pro matky s dětmi, útluků, sirotčinců, sanatorií a prázdninových osad pro děti. Současně podnikal sbírky na podporu nezaměstnaných a angažoval se v péči o vystěhovalce. Po r. 1948 přešel Československý červený kříž pod přímou státní správu: z charitativního spolku se stala rázem instituce s masivně rostoucí členskou základnou, která ztratila svou samostatnost a nezávislost. Po listopadu 1989 došlo ke změně dosavadní struktury a Československý červený kříž nastoupil transformaci v nevládní humanitární organizaci.

Venkovní panelová výstava, kterou můžete v Muzeu hl. města Prahy (Na Poříčí 52, Praha 8) navštívit do 30. června, přibližuje činnost Československého červeného kříže napříč jednotlivými politickými režimy v kontextu hlavního města v letech 1919-1989. Humanitární činnost, ale i politickou angažovanost v proměnách vývoje představuje kromě řady fotografií, plakátů a letáků i obrazový materiál dobových periodik. Výstava věnuje pozornost portrétům významných osobností spjatých s touto organizací, např. Alici Masarykové, Rudolfa Jedličkoví, Haně Benešové a dalším.

red

Zprávy

Beseda ve sboru náboženské obce Praha 2-Vyšehrad

Generál Petr Pavel na téma
Jak vojensky udržet mír

Ve čtvrtek 13. 6. 2019 od 18 hodin

bude hostem husitské farnosti generál Petr Pavel, přemýšlivý a respekt vzbuzující člověk, který úspěšně zastával nejvyšší vojenský post v NATO do r. 2018.

Hudebně doprovodí přední jazzová zpěvačka Elen Soneshine, která studovala na proslulé Berklee College of Music.

Vstupné je zdarma, místa na sezení je možné rezervovat na tel.

čísle: +420 604 113 989

(Marika Zvardoň, farářka)

Výstava Lumíra Čmerdy v Opavě

Slezské zemské muzeum - Památník Petra Bezruče a Ostravská univerzita - Centrum regionálních studií si vás dovolují pozvat na výstavu Fantaskní realismus v ilustracích Lumíra Čmerdy.

Výstava je v Památníku Petra Bezruče (Ostrožná 35, Opava) otevřena do 25. 8. Více informací na www.szm.cz.Autorský večer
v Praze - Karlíně

Pražský klub spisovatelů, Dialog na cestě a náboženská obec naší církve v Praze 8 - Karlíně vás srdečně

zvou na autorský večer Hanky Hosnedlové JAK SE KROTÍ SLOVA. V úterý 18. června v 18 hodin v zasedací místnosti NO CČSH, Vítkova 13, Praha 8 - Karlín. ON

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Ježíšova modlitba za učedníky

Vypisujte z ekumenického překladu Bible, textu Janova evangelia 17,20-26, píseňka podle tohoto klíče: první číslo udává verš, druhé značí slovo v tomto verši a třetí je píseňka v daném slovu (postupujte po sloupcích).

23,8,1	26,4,4	20,1,2
24,3,2	24,2,3	23,10,4
20,9,2	21,1,2	22,11,4
25,1,5	23,5,2	24,1,1
20,2,2	24,9,3	
21,3,4	26,3,2	
23,3,3	25,7,1	

(Řešení z minulého čísla: Nebojte se.)

Jana Krajčířiková

Změna programu vyhrazena.

Koncert a výstava ve Tmani

Ve středu 8. května 2019, ve státní svátek, se ve sboru Jiřího z Poděbrad ve Tmani konal, tentokrát pod záštitou pražského biskupa Davida Tonzara a starosty Obce Tmaň Jaromíra Frühlinga, tradiční koncert k výročí ukončení II. sv. války a přednáška s výstavou věnovaná Milanu Rastislavu Štefánikovi. Výstava dětských výtvarných prací z Projektu Dětského centra Světlušky při náboženské obci **POHLEDEM KE HVĚZDÁM** (věnovaná též osobnosti M. R. Štefánika, jehož 100. výročí úmrtí si letos připomínáme) barevně doplnila vstupní halu sboru Jiřího z Poděbrad.

NO Tmaň

Další rok ...

Pokračování ze str. 1 ské oblasti. Shoda panuje v praktické aplikaci křesťanské etiky. Vyjadřuje ji konkrétní péče o životní prostředí. Akademie se podílí na kampani Pěstuj planetu. V loňském roce se zapojilo kolem 1600 žáků, studentů a učitelů na aktivitách směřujících ke snížení dopadu životního stylu na klima planety. Do škol se podařilo proniknout s projektem Odpovědná a uvědomělá spotřeba je cestou k udržitelnému rozvoji.

Dalším prakticky zaměřeným tématem EA je podpora sociální a solidární ekonomiky. Nejde o radikální mocensko-politický program. Finální fáze projektu společného pro spřízněné organizace z více zemí proběhla na setkání v Evropském parlamentu. Program se promítl také do celoevropského projektu Erasmus. EA v evropské síti pro sociální a solidární ekonomiku, zejména s partnery z Polska, Slovenska a Rakouska, připravuje vzdělávací program s materiály v několika jazycích.

Ochrana přírody a sociálně spravedlivé společnosti se věnuje Pražská škola alternativ. Pořádá (často i mimo Prahu) přednášky a semináře pro veřejnost s českou a zahraniční účastí na témata kolem alternativ k tržnímu fundamentalismu ovládajícímu

současnou českou (a evropskou) společnost.

V uplynulém roce se Akademie zvláště věnovala tématu předluženosti jednotlivců, resp. domácností a států zejména z chudého Jihu. Lze mluvit o dluhové krizi ohrožující lidské životy. Praxe exekutorů a potřeba její regulace se díky takovým občanským aktivitám stává na státní úrovni politickým tématem.

Ekumenická akademie provozuje malý obchod prodávající podle principů fair trade (přímý kontakt výrobců v chudých zemích s prodejci u nás), který prodává kávu v bio kvalitě. Podílí se na hospodaření Družstevní pražirny kávy Fair & Bio. Obojí sídlí na Sokolovské ulici v pražském Karlíně. Pražirna zaměstnává převážně znevýhodněné pracovníce a pracovníky.

Obchod je největším zdrojem financování studijních, vzdělávacích a občanských aktivit EA. Vedle toho však na činnost významně přispívá německá Nadace Rosy Luxemburgové se sídlem v Berlíně a granty Evropské komise. Na jeden z projektů přispívá nadace Bader Philantropies se sídlem v Millwaukee (USA) zaměřená na pomoc jednotlivcům uskutečnit plně svůj potenciál prostřednictvím umění a víry.

Zdroj: www.info.dingir.cz, autor: Ivan Štampach

Setkání mládeže v Příbyslavi

máme v naší romantické a stále trochu rozestavené farní chalupě a zahradě. **Pro mládež ve věku od 15 let 27. 7. - 3. 8. 2019**

Spaní je v půdních pokojících po pěti ve vlastním spacáku, oddělené sprchy a WC, kolektivní vaření.

Program má křesťanský základ – biblické čtení, zpívání, ranní a večerní chvály v kapli, hry, drobná práce, sporty, výlety, koupání, výtvarná činnost, ohně atd.

Cena za týdenní pobyt - 1.000 Kč.

Nástup je v sobotu odpoledne, můžete přijet autem (dům je v horní části náměstí), dobré spojení vlakem (nádraží je blízko, na pomoc vyšleme spojku).

Veďte si spacák, dobré boty, sandále, plavky, pláštěnku, pro jistotu teplé oblečení, potřeby osobní hygieny. Neberte nic cenného.

Část pobytu bude letos putovní, chce to i dobrý batoh a karimatku!

Kontakt: František Tichý, Komenického 20, Jihlava. Tel: 736265817, frantisektichy@email.cz FT

Kostel sv. Mikuláše
na Staroměstském náměstí

pondělí 3.6. 2019, 20.00
PRAGUE BRASS ENSEMBLE
Michaela Káčerková – varhany
J. S. BACH, A. DVOŘÁK, F. MENDELSSOHN-BARTHOLOMAY, G. GERSHWIN

úterý 4.6. 2019, 17.00
Michal Hanzal – varhany
František Bílek – trubka
G. F. HÄNDEL, J. S. BACH, G. P. TELEMANN, W. A. MOZART

středa 5.6. 2019, 17.00
Bohumír Rabas – varhany
Hana Jonášová – soprán
L. VIERNE, G. F. HÄNDEL, W. A. MOZART, F. SCHUBERT

středa 5.6. 2019, 20.00
VIVALDI ORCHESTRA PRAGA
Václav Návrat – barokní housle
Yvona Škvárová – mezzosoprán
W. A. MOZART, A. DVOŘÁK, A. VIVALDI, G. F. HÄNDEL

čtvrtek 6.6. 2019, 17.00
SAINT NICHOLAS CHAMBER SOLOISTS
Michal Hanzal – varhany
Martina Bauerová – soprán
František Bílek – trubka
J. S. BACH, G. F. HÄNDEL, A. VIVALDI, C. SAINT-SAËNS

pátek 7.6. 2019, 17.00
František Štátný – varhany, cembalo
Vratislav Vlna – hoboj
G. P. TELEMANN, J. S. BACH, W. A. MOZART, G. F. HÄNDEL

pátek 7.6. 2019, 20.00
CONSORTIUM PRAGENSE ORCHESTRA
Štěpánka Heřmánková – soprán
Miroslav Laštovka – trubka
A. VIVALDI, F. SCHUBERT, A. DVOŘÁK, G. GERSHWIN

sobota 8.6. 2019, 17.00
Zuzana Němečková – varhany
Věra Likérová – soprán
G. CACCINI, J. S. BACH, A. VIVALDI, W. A. MOZART

sobota 8.6. 2019, 20.00
PRAGUE STRING ORCHESTRA
Adéla Vondráčková – housle
Vratislav Vlna – hoboj
W. A. MOZART, J. S. BACH, A. VIVALDI, A. DVOŘÁK

neděle 9.6. 2019, 20.00
GAUDIUM CANTORUM MIXED CHOIR
Štěpánka Heřmánková – sbormistr, soprán
Přemysl Kšica – varhany
J. S. BACH, Ch. GOUNOD, W. A. MOZART, A. DVOŘÁK

neděle 9.6. 2019, 20.00
VIVALDI ORCHESTRA PRAGA
Václav Návrat – barokní housle
Yvona Škvárová – mezzosoprán
W. A. MOZART, A. DVOŘÁK, A. VIVALDI, G. F. HÄNDEL

Autor kresby Tomáš Altman

